

El piano | Marta Bellvehí & Gemma Ventura Farré | Actualitzat el 14/05/2018 a les 18:57

Passarà el temps i estarem junts

Els Pets han fet trenta anys i res no els espanta: han convertit la por en cançons

Il·lustració: Marta Bellvehí

Trenta anys. És a dir que quan jo vaig néixer, ells ja en feia cinc que tombaven amunt i avall. O el que és el mateix: he crescut escoltant les seves cançons. De petita amb la meva tieta, que avui també hi serà, cantàvem *Està plovent* amb un paraigua que no teníem i amb una pluja que no hi era.

Els celebren a la sala Barts, on just a l'entrada confirmen el *sold out*. He vingut amb la il·lustradora Marta Bellvehí. Buscant un lloc on pugui fer el dibuix, acabem enfilades en una plataforma de fusta del segon pis. Tot de persones duen samarretes blaves amb una frase que ens defineix: som el que estimem. En un cantó veig asseguda una dona que té la mà sobre el ventre: una vida que, abans de conèixer el món, escoltarà aquest concert.

¿Per si hi ha algú que encara no se n'ha adonat, som Els Pets de Constantí?, Si no ho contestéssim, això no seria un concert seu: ¿i visca la mare que ens va parir!?. El teclat ens torna cap a l'estiu, cap a l'agost. Em surt de dins un ¿ohhh?, però no només a mi, sinó a tothom. És un dia especial. Cal vestir-se com Déu mana. És a dir: amb corda i vent. Que això sí que fa d'arreglar. La Petita Gran Orquestra dóna l'elegància, la subtilitat. Afegint arranjaments que acaben de pentinar la delicadesa del repertori.

¿En aquests formats de concerts intimistes la gent espera que el cantant expliqui les cançons -diu en Lluís Gavaldà (<http://catorze.naciodigital.cat/noticia/802/lluís/gavaldà/escenari/soc/jo/pero/felic>) - . Us aviso que no ho faré. Perquè és com a molt estúpid. Tenim una idea que és nostra, que és igual de vàlida que les vostres?.

Vet aquí el respecte. Els de Constantí són més d'insinuar que d'alliçonar. Comparteixen preguntes abans de donar respostes. Amb aquesta mesura han deixat que les cançons s'escapessin, volessin, i les reinventés qui sigui i on fos. Quan existeix aquest petit marge és quan es crea el miracle: la música agafa una altra vida. És com anar al cel i tornar.

Sonen aquells primers acords i torna el sospir llarg. Por. ¿Aixeques la mirada i en aquell precís instant tot és tan plàcid i tan clar que em vénen ganes de cridar?. Silenci. Tota la sala Barts: ¿Res no m'espanta!?. Se'm posa la pell de gallina. Juraria, ara i aquí, que ningú té por de res. I que deu haver estat per l'empenta, per les ganes d'arriscar, d'estimar el que fan, que ells han fet trenta anys. Si mai han tingut por, l'han convertida en una cançó i l'han feta tan petita que ha desaparegut.

¿Això que estem fent ara és més que un concert. És una fita única tenint en compte que el grup amb el pitjor nom del món del rock avui fa trenta anys?.

Dos nois amb corbata, el Romà i l'Àlex, pugen a l'escenari. *Jo sóc el teu amic*. Improvisen una coreografia agafats amb el Lluís. Ell no se'n vol estar de baixar a fer-se fotos. A repartir abraçades. A tocar aquesta proximitat, per comprovar de primera mà que és de debò. Mentrestant el Reig, dins d'una muralla de vidre i amb un barret negre, va portant el tempo. El Joan-Pau té mans per tocar el piano i per dirigir l'orquestra. El Falin, més discret, va fent camí amb les línies del baix just al costat del Jordi Bastida.

Entre el públic, un espontani comença a cantar el *Tarragona m'esborrona*. Tothom s'hi afegeix. Fins i tot, ves per on, el mateix grup. ¿Aquesta no l'anàvem a fer?. La complicitat és tan maca com evident. Això ho demostra el joc de seguir el fil. Si el Lluís ens confessa: ¿Potser és massa aviat?, nosaltres li demanarem: ¿Digue'm amb franquesa si et va bé?. Així anirem teixint el concert, com si fos una conversa que ja fa temps que coneixem.

¿Sobretot la clau de tot plegat és que d'aquí a trenta anys esperem fer un altre aniversari. Que passarà el temps i estarem junts? Em giro. Miro la dona que té la mà sobre el ventre. Quan torneu a bufar espelmes, ell o ella també ho veurà.

La meva tieta m'envia un whatsapp dient-me que és a baix. Al costat de la barra. Baixo de la plataforma de fusta mentre la Marta va dibuixant. M'obro pas entre el públic que, dugui la samarreta que dugui, canta que som el que estimem.

Em creuo amb el Josep Thió, l'Elèctrica Dharma, el Refree. Això sí que és una festa d'aniversari. Hi som els qui en algun moment o altre hi hem estat. Els qui muntaven un concert paral·lel amb

Tarragona m'esborrona, ara s'animen amb el Vine a la festa. I després amb el Moltes felicitats. Trobo la tieta i cantem juntes, com quan jo era ben petita i ens imaginàvem que ens mullàvem sense paraigua.

Hi ha un globus amb el tres i un altre amb el zero. Un pastís d'aniversari. I una capseta de música. Ningú diu res. En Joan Reig fa girar la rodeta a poc a poc i hi neixen les notes del *Bon dia*. Que per trenta anys més pugueu donar corda a la fragilitat. Perquè totes les cançons -les que heu tocat avui, les que ha cantat el públic al seu aire i les que cadascú guarda en algun lloc- segueixin sent tant vostres com nostres.

Gemma Ventura Farré